

Vùng Trời Thành Thang

Tường Thúy, K20/1

Vừa đùng đưa chiếc nôi nhẹ nhàng cho thằng bé Jémy ngủ, tôi vừa lật từng trang cuốn album của Phi Phượng, đưa con gái út bé bỏng của tôi. Những tấm hình từ lúc mới quen nhau của Jack và Phượng, những tấm hình đám cưới hai đứa ở Las Vegas, những tấm chụp Jack tươi cười cùng đồng đội, tấm hình Jack với đầy đủ balô, súng ống trước khi đi hành quân trên chiến trường Iraq, cho đến những tấm chụp ngày đưa tiễn Jack lần cuối cùng tại nghĩa trang Arlington lần lượt hiện ra trước mắt tôi. Tôi dừng thật lâu trước tấm ảnh của con gái, với cái bụng bầu lúp lúp đang cúi xuống hôn lên bờ môi đã giá lạnh của người chồng yêu thương một đời của con. “Tôi nghiệp cho Phượng của mẹ, con còn quá trẻ để làm một góa phụ cô đơn”. Tôi nghe cay cay bờ mắt.

- Mẹ!

Tiếng gọi của Phượng ngay ở cửa phòng.

- Gì đó con?

Tôi hỏi mà không quay lại và lấy tay lau nhanh những giọt nước mắt đang đọng trên mi.

- Mẹ lại khóc nữa rồi?

Con đã đến bên tôi, nó cầm lấy cuốn album gập lại.

- Mẹ xem làm gì những tấm hình buồn này. Hãy để cho Jack ra đi thanh thản, mẹ đã bảo con như vậy mà, sao mẹ....

Con đang cố quên Jack đây. Mẹ lại làm con khóc rồi.

Tôi ôm lấy khuôn mặt của con gái, lau những giọt nước mắt đang chảy dài trên má con mà trong lòng đầy ân hận:

- Mẹ xin lỗi con. Thôi đừng khóc nữa, con nói đúng, mình nên để Jack được thanh thản ở bên kia cuộc đời. Con phải cố quên để sống như mẹ đã cố quên bỏ con vậy.

Phượng nhìn tôi. Trong ánh mắt nó, tôi đọc được câu hỏi: “Có thật mẹ đã quên bỏ không?” Nhưng nó không nói ra chỉ thở dài rồi đứng lên cất cuốn album vào ngăn kéo:

- Mẹ trông bé Jémy dùm con, con ra ngoài một chút. Cám ơn mẹ.

Phượng đi ra. Một lúc sau tôi đến bên cửa sổ nhìn xuống, chiếc camry màu đỏ của con vừa khuất sau góc đường. Tôi thấy lòng buồn rười rượi: “Tội nghiệp con bé mới 25 tuổi đầu mà đời đã sớm trăn chuyên, không lẽ nó giống mình?”

Tôi còn nhớ cách đây hơn một năm, ngày nó báo tin với tôi và Thảo, cô em chồng của tôi, là nó sẽ làm đám cưới với Jack, cả nhà đã mừng. Nhưng khi biết chồng nó là một người lính và sắp sửa phải đi qua Iraq cùng đồng đội, thì Thảo phản ứng dữ dội. Cô nêu đủ lý do để cháu mình hiểu cuộc đời làm vợ lính bất trắc như thế nào, và mẹ nó là một minh chứng hùng hồn nhất. Nhưng tất cả đều vô ích, Phượng không muốn nghe, với con chỉ có một lý do duy nhất: “Con yêu anh ấy, cô a.” Không khuyên được cháu, Thảo giận lây tới tôi vì tôi không biết dạy con, nên sau đám cưới của cháu gái, cô bỏ qua Detroit, sống với cháu trai, anh của Phượng. Nghĩ cũng tội nghiệp cho Thảo, qua Mỹ được vài năm thì Trí, chồng Thảo, mất trong một tai nạn xe hơi, hai vợ chồng lại không có con nên Thảo về ở chung với mẹ con tôi.

Tôi nhớ hôm Phượng đưa Jack về để giới thiệu với tôi và Thảo. Dù Phượng và Jack quen nhau đã lâu, nhưng chưa bao giờ Phượng đưa bạn trai của nó về thăm gia đình. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng mà tôi được gặp Jack, khi

hai đứa về thăm mẹ và cô, để thông báo quyết định qua Las Vegas làm đám cưới, sau đó sẽ dọn qua sinh sống ở tiểu bang Minisota, nơi Jack làm việc:

- Cô Thảo ơi, mẹ ơi, con đưa Jack về chào cô và mẹ đây. Một tuần nữa chúng con bay qua Las Vegas. Mẹ và cô nhớ mặc bộ đồ mà con mua để dự đám cưới của con nhe. Jack à, đây là mẹ và cô Trí của em.

- Hi Mommy, hi Aunt Trí. Nice to meet you.

Jack dơ bàn tay thân thiện về phía Thảo với nụ cười thật đẹp, nhưng cậu ngạc nhiên khi thấy cô xoay lưng bỏ vào trong nhà với vẻ mặt khó chịu, cậu quay lại nhìn Phụng với ánh mắt dò hỏi. Phụng cũng nhìn lại Jack, mỉm cười rồi lắc nhẹ đầu trong cái nhún vai ngụ ý: “Em cũng không hiểu.” Thấy vậy, tôi gỡ rối tình hình bằng cách nắm lấy bàn tay còn đang ngỡ ngàng giữa chừng của Jack:

- Hi Jack, I'm so glad to meet you too.

Jack vòng tay ôm nhẹ lấy vai tôi:

- You are wonderful, Mommy!

Còn đang miên man nghĩ về Phụng, tôi chợt giật mình vì tiếng khóc của bé Jémy. Quay vội lại, vỗ vỗ nhẹ vào người cháu, tôi dỗ dành:

- Ôi chao, cái thằng cún của bà, đói bụng rồi phải không? Đây, có sữa cho con đây.

Được vỗ về, thằng bé toét miệng cười, nụ cười đẹp như nụ cười của những thiên thần trong tranh vẽ. Jémy cười rất giống bố. Chỉ gặp Jack có một lần, nhưng nụ cười của Jack, tôi không bao giờ quên. Giờ đây một phiên bản của Jack đang ở trước mặt tôi, cái má đỏ hồng, mũm mĩm, cặp mắt xanh lơ thật đẹp, cặp môi mọng mọng đang nút lấy nút để sửa trong bình. Thằng con rẻ tôi đẹp thế, dễ thương thế mà sao vẫn số. Nghĩ tới Jack rồi tôi lại miên man nghĩ về Phi. Thời gian trôi đi nhanh quá. Kể từ ngày Phi nằm xuống thế mà đã gần nửa

thế kỷ rồi. “Nửa thế kỷ mình xa nhau, nửa thế kỷ em luôn nhớ về anh không lúc nào nguôi, Phi ơi.” Với tay lấy tấm hình của Phi ôm vào ngực và dĩ vãng thương yêu lại như một lượn sóng đang trào dâng trong lòng tôi.

* * *

- Kim ơi, hôm nay về với tao nhe, tao cho mày quá giang.

Đang cho sách vào cặp, tôi ngừng tay nhìn Thảo như nhìn một quái vật:

- Diên à, nhà mày ở đảng Đông, tao ở đảng Tây mà quá giang cái quái gì? Gần thi rồi đó chị hai, bộ dư thời gian lắm sao mà mua việc thế. Cám ơn mày, tao đi xe buýt được rồi. Ồ, mà bữa nay mày nói với tao là xe mày hư, mày đi học bằng xe lam mà?

- Thì thầy kệ tao đi, miễn sao tao có cách cho mày quá giang là được chứ gì, nhiều chuyện. Cát sách vào cặp lên rồi đi theo tao.

Vừa nói Thảo vừa phụ tôi cho sách vào cặp, rồi nắm tay tôi, nó kéo nhanh ra khỏi lớp. Qua khỏi cổng trường, tôi vẫn còn đang ngẩn ngơ và không hiểu Thảo sẽ cho tôi quá giang bằng cách nào, thì thấy một chiếc xe hơi màu xám chọt trò tới. Thảo kéo tôi đi về phía chiếc xe:

- Anh tao đến rồi, đi lên mày.

Chiếc xe ngừng lại, cửa mở, một người lính mặc đồ Nhảy Dù với chiếc mũ beret đỏ đội lệch trên đầu, bước xuống, đi vòng qua phía bên này xe, mở cửa, rồi nhìn hai đứa tôi với gương mặt nghiêm nghị, không một nụ cười, lạnh băng:

- Thảo đưa bạn lên xe đi.

Tôi cúi nhẹ đầu chào và còn đang thắc mắc, người gì đâu mà lạnh lùng thái quá, nhìn mắt cảm tình, thì đã bị Thảo đẩy đến trước mặt người lính:

- Anh Phi, đây là Kim, bạn thân của em nè, anh thấy nó

có dễ thương không? Còn đây là anh Phi, anh Hai tao mà tao vẫn kể cho mày nghe về anh ấy đấy. Mày thấy anh tao có beau (đẹp) giai không?

Câu hỏi của Thảo rơi vào quăng không, vì chả ai trong chúng tôi trả lời nó cả. Nhất là tôi, lúc này thật sự tôi hơi lúng túng, ngỡ ngàng không biết phải làm sao, phải nói sao trước một tình cảnh bất ngờ như thế, hơn nữa mình lại đang nghĩ không tốt về anh của nó. Dù không phải ngồi trong lò lửa mà tôi cũng cảm thấy hai tay mình rịn đầy mồ hôi, mặt tôi lúc đó chắc phải đỏ lấm. Tôi còn đang lí nhí trong miệng: “Chào anh” thì Thảo đã nhanh nhẹn ấn tôi vào băng ghế trước:

- Mày ngồi trên này đi còn nói chuyện với anh ấy.

Nói xong nó nhảy tót ra phía sau chui vào trong xe và đóng sầm cửa lại. Tôi chưa kịp nói câu “Tao có chuyện gì đâu mà nói...” thì tôi chợt nhìn thấy một cái nhếch mép trên khuôn mặt của Phi, nhưng không phải là nụ cười, thế là tôi im bật. Đóng cửa xe cho tôi xong, anh lẳng lẳng về vị trí của mình và lái đi.

Sự lãnh đạm của ông anh nhỏ Thảo, làm tôi mất tự nhiên, từ đó tôi ngồi im như tượng đá. Trong đầu tôi những nhận xét về Phi lại trở lại. Người gì đâu mà khó ưa, lời nói thì khô khan, mặt mày thì cứ lạnh như tiền, chả biết ga lăng là gì cả, có họa là điên mới ngồi chung xe với anh ta. Tôi đang tính xem phải nói cách nào để anh ta ngừng cho mình xuống, thì nhỏ Thảo đã lại chồm người lên phía trước:

- Ô hay, sao nãy giờ chả ai chịu trả lời câu hỏi của Thảo hết vậy. Anh Phi, anh thấy nhỏ Kim, bạn em có dễ thương không? Dễ thương không anh?

- Ừ.

- Ừ nghĩa là làm sao? Có dễ thương hay là không, anh?

- Có

- Có, chỉ có thể thôi à. Chán cái ông này quá, không nói lấy được hai chữ. Ê, còn mày, Kim, mày thấy ông anh tao sao? Đẹp trai không?

Nghe Thảo đang chắt vấn anh nó về mình, tôi biết nó sẽ không tha tôi. Nhân thấy Phi nói về tôi một cách nhạt nhẽo, tôi đã nghĩ, sẽ trả đũa lại sự nhạt nhẽo này cho thật công bằng, vì thế khi được hỏi tôi cũng dùng thái độ hờ hững đáp lời nó:

- Đẹp.

- Còn gì nữa?

- Hết.

- Ồ hay, con khi này. Lấy tay đập vào vai tôi, Thảo cao giọng. Mày học ở đâu cái thói ăn nói cộc lốc thế?

Không trả lời nó, tôi hất đầu, nhìn về phía Phi, và trong một thoáng tôi bắt gặp nụ cười của anh, một nụ cười thật đẹp, và cũng là nụ cười độc nhất của lần gặp gỡ đầu tiên này.

Sáng hôm sau, vừa vào đến lớp Thảo nhảy ngay đến chỗ tôi ngồi, đứng trước mặt tôi, nó nheo nheo cặp mắt:- Mày thấy ông anh tao ra sao?

- Sao giảng gì ở đây?

- Đừng có ồm ờ, tao hỏi thật, mày có nhận xét gì về ông anh tao?

- Sao lại ồm ờ, con này lạ à nhe, anh của mày sao lại bảo tao nhận xét là răng?

Thảo có vẻ giận, ngồi phịch xuống bên cạnh tôi, giọng cáu kỉnh:

- Răng, răng cái gì, tao hỏi thật mà mày cứ đùa là thế nào?

Thấy vậy tôi nhăn răng cười với nó:

- Ừ, thì thôi không đùa nữa, sao mà dễ giận thế? Được rồi, để tao nghĩ xem nào. Ông anh mày trông thì cũng khá đẹp trai đấy, nhưng chỉ có một cái tội là mặt mày lúc nào cũng lảm lảm

lì lì như chì đồ lỗ ấy. Cô nào vô phước vợ phải ông anh mà thì có nước mà điên thôi. Tao thì tao sợ điên lắm nên không dám đụng vào.

- Cái con nhỏ này vô ơn dễ sợ, ông đái mà tới hai ly kem vậy mà bây giờ mà chê ông không ra làm sao cả.

- Ê, cái này là ông anh mà tự nguyện đái tao à nhe, chứ tao không đòi hỏi à. Bộ ăn rồi là không được nói thật sao. Tao chỉ “có sao nói dzậy người ơi” thôi. À mà khoan đã, bộ mà định đem tao gả cho ông anh mà đấy hả? Đừng rờn nhe, làm ơn tha cho tao, tao chưa muốn vào Dưỡng Trí Viện Biên Hoà đâu. Tao nói rồi đó.

- Kim ơi, hông phải như mà nghĩ đâu, lúc trước anh tao rất là dễ thương, vui tính. Nhưng có lẽ sau khi thất tình chị Hiên, bỏ của ảnh bỏ qua Pháp du học, là ảnh đổi tính đó. Tao nghĩ vậy.

- Vô lý, chị Hiên đi du học rồi sẽ về, hơn nữa họ có thể liên lạc với nhau, làm gì đến nỗi... Hổng lẽ chị ấy bỏ ông anh mà luôn sao? Tao thấy ông anh mà có nhiều điều kiện để các cô mê lắm mà. Nào là đẹp trai này, lại là lính nhảy dù hào hoa phong nhã, lại con nhà giàu nữa, kiếm đâu ra. Bỏ phí thế! Bộ bà này không có tim chắc?

- Tao không rõ lắm, nhưng nghe anh tao nói hình như bà ấy sẽ không trở về nữa, muốn lấy chồng Tây thì phải. Đi du học chỉ là cái có thôi.

- Bà ấy có đẹp không?

- Đẹp, đẹp tuyệt vời luôn.

- Ôi, cái thứ con gái như vậy ấy à, có đẹp như tiên, gặp phải tao là tao bỏ không tiếc. Việc gì mà phải buồn cơ chứ.

- Mà nói như bố con chó xồm ấy, mà là con gái nên mà nghĩ thế, chứ thử mà là con trai coi, chỉ sợ em lại chả phát điên, phát khùng lên mà vào Chợ Quán ở í à. Ờ mà hồi nãy mà nói bỏ ông anh tao bỏ vợ vậy phí quá phải không, hay

mày vót ông ấy đi. Hi hi hi.

Trợn mắt nhìn cái mặt nhăn nhăn, nhở nhở của Thảo, tôi nổi nóng:

- Này, này, vừa vừa, phải phải thôi nhe, tao chưa đến nỗi nào ế chồng ế vợ ra để mà phải làm hình nhân thế mạng cho ai đâu. Đẹp cái ông anh của mày lại. Mày đem về kho mắm hay làm gì thì làm. Về chỗ mày ngồi đi, đừng ở đây mà chọc giận tao.

Thấy tôi giận, Thảo tủm tỉm cười đi về chỗ mình. Trước khi đi, nó còn quay đầu nói với lại một câu:

- Đừng nói trước mà bước không qua nhe cưng.

Đúng tôi giận Thảo, vì tôi nghĩ nó coi thường mình nên hai hôm nay tôi không thèm nói chuyện với nó. Thảo cũng không tìm tôi lúc tan trường nữa, nhưng mỗi khi nó trông thấy tôi là nó lại tủm tỉm cười rồi bỏ đi,

Chiều nay cũng vậy, Thảo cũng không đến tìm tôi, nó biết tôi còn giận vì mặt tôi lúc nào cũng hầm hầm khi gặp nó, còn tôi thì đợi mọi người ra hết rồi mới rời lớp. Lững thững bước ra cổng, tôi ghé xe bán cóc ỏi mua một gói me ngào đường, vừa đi vừa nhấm nháp. Một chuyến xe buýt vừa chạy qua. “Rời, trẻ chuyên xe này rời.” Tôi lẩm bẩm. Tới bến xe, đứng tựa lưng vào gốc cây, vừa thưởng thức gói me của mình, vừa nhìn những lá me bay lả tả trong cơn gió, đẹp làm sao. Đang mơ mộng, bỗng tôi nghe có tiếng gọi tên mình ở sau lưng, quay đầu lại, tôi giật bản mình. Phi đó, anh chàng đứng bên chiếc xe gắn máy Honda 100 phân khối màu đen, đang cười với tôi. Vẫn nụ cười thật đẹp đó, nụ cười độc nhất của anh mà tôi thoáng nhìn thấy trong lần gặp gỡ đầu tiên. Chưa hết bàng hoàng thì Phi đã đến sát bên tôi:

- Anh làm Kim giận mình hả?

Tôi lúng túng dấu gói me vào cặp sách:

- Dạ...

- Anh xin lỗi nhé. Sao hôm nay Kim về muộn thế?

- Dạ, tại Kim bị trễ chuyến xe.

Rồi tôi nhìn anh như muốn hỏi, “Còn anh sao lại lang thang ở đây”. Có lẽ hiểu được ánh nhìn của tôi, anh nói đùa:

- Kim muốn hỏi tại sao anh ở đây phải không? Anh bấm độn biết hôm nay Minh Kim bị trễ xe nên anh đến đón, được chưa?

Tôi đỏ mặt bối rối vì câu nói đùa của anh hơn nữa cách cư xử của anh khác hẳn với lần gặp đầu tiên, ngọt ngào và vui vẻ, nên tôi, thường ngày vẫn nổi tiếng là một con bé ngổ ngáo, thế mà không hiểu sao hôm nay đứng trước anh, bao nhiêu sự dạn dĩ biến đi đâu cả, tôi lí nhí trong miệng:

- Dạ... Kim không dám, Kim về xe buýt được rồi.

Vừa lúc đó, tôi nhìn thấy xe buýt từ xa chạy tới, mừng quýnh, tôi vội vã cúi đầu chào anh:

- Xe tới rồi, chào anh, xin phép anh, Kim về.

Anh bước gần tôi hơn:

- Mai anh phải trở về đơn vị rồi, anh mong sẽ lại được gặp Kim trong kỳ về phép tới, mình sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn, Kim nhé.

Không trả lời, tôi mỉm cười một nụ cười với anh, và xe tới, bước lên mà biết rằng ánh nhìn của anh vẫn đang gửi theo tôi. Đã có một chút gì sao suyến trong tim của lần gặp gỡ này.

Hai tháng rồi tôi chưa gặp lại Phi, tôi và Thảo đã làm hoà với nhau. Một hôm Thảo đưa tôi lá thơ:

- Cái này của mày đây.

- Cái gì vậy?

- Thơ chứ cái gì, nhìn mà không biết à?

- Biết chứ, nhưng thơ gì, của ai mới được cơ chứ?

Thảo cười:

- Thơ tình, của mày chứ của ai. Ông Phi viết cho mày đó. Mở ra xem đi, cho tao đọc ké với.

Cầm lấy lá thư, trong lòng có chút bồi hồi, xé phong bì, lấy lá thư ra, dấu ra sau lưng, tôi cười bảo Thảo:

- Nhìn cái mặt mày kia, thơ tình của tao mà mày còn háo hức hơn cả chủ nhân của nó nữa, khỏi cho mày coi đi.

Thảo vênh mặt dọa dẫm:

- Không cho tao coi, lần sau có thơ, đừng hòng em mang đến cho chị nữa, chị đâu ạ.

Tôi bật cười, mở lá thư ra:

- Được rồi, sợ mày luôn.

Hai đứa chúi đầu vào đọc:

“Minh Kim mến,

Hôm nay có chút thời gian rảnh, chợt nhớ tới cô bé có nụ cười e ấp, nụ cười dễ làm sao xuyên lòng người nên anh viết thơ hỏi thăm em đây. Minh Kim vẫn khỏe chứ? Vẫn còn thích ăn quà vặt chứ? Không sao, làm con gái mà không ăn quà vặt đâu phải là con gái, phải không Kim. Hôm nào gặp lại em, em cho anh ăn thử cái món mà hôm ấy em ăn đó xem tại sao mà con gái lại mê quà vặt như vậy. Nói đùa Kim chút thôi, ở đây những hôm không phải đi hành quân, buồn lắm, ngồi nhìn mây bay mà nhớ về Saigon vô cùng, nhớ tới mái tóc buông lơ lửng những lá me vàng thấy dễ thương làm sao. Không biết ở Saigon có ai nhớ đến mình không? Nhớ tới cái người mà mặt lấm lấm, lì lì như chì đổ lỗ ấy. Ước mong lần về phép tới sẽ được gặp lại Kim, người con gái có nụ cười làm anh khó quên. Vài hàng thăm Kim, chúc em và gia đình luôn vui, khỏe. Lê Anh Phi”

- Ông anh mày có cái tên cũng khôn quá trời, ai gặp cũng phải gọi bằng anh hết.

Lá thư được gập lại, Thảo phán:

- Ông anh tao viết thơ cũng tình đấy nhỉ, nhưng thiếu mất mấy câu.

- Câu gì?

- Hôn em. Hôn em nhiều thiệt là nhiều.

- Vô duyên

Tuy nói vậy nhưng trong đầu tôi đang nghĩ, nếu như Phi hôn tôi thật thì cảm giác của tôi sẽ như thế nào nhỉ, má tôi chợt nóng bừng lên và... trái tim tôi hình như lại đập sai nhịp. May quá nhỏ Thảo không để ý.

Sau lá thư đầu tiên Phi viết cho tôi, tôi còn nhận thêm mấy lá thư nữa. Mấy lá sau này Thảo không còn đòi coi ké nữa:

- Thôi, trả lại sự riêng tư cho mày. Mày khỏi phải nghe lời bàn “Mao Tôn Cương” của tao nữa, khoái chưa?

Đương nhiên là tôi khoái rồi và nhất là những lời ngọt ngào xa gần của Phi đã cho tôi hiểu là anh rất mến tôi. Và tôi cũng thấy mình đã bắt đầu nghĩ về anh. Thế rồi, thư anh gửi tôi mỗi lúc một nhiều hơn và lời lẽ trong thư cũng mặn mà hơn. Tôi đang có một giấc mơ thật đẹp.

* * *

Từ giảng đường bước ra, tôi ngược nhìn bầu trời. Saigon đang vào Thu, nhìn những tàng cây thay sắc lá, nhìn những đám mây trắng lãng đãng trên cao, một chút gió hiu hiu chợt thoáng qua, tôi thấy lòng mình thanh thản lạ thường, nhẹ nhàng lạ thường. Tôi tự cho phép trái tim mình có một chút thời gian để mơ mộng, để thưởng thức vẻ đẹp của đất trời, và lúc này tôi chợt nghĩ đến một người, tôi đã nghĩ đến Phi. Phải chỉ có anh bên cạnh thì khung trời thơ mộng của tôi sẽ đẹp biết bao nhiêu. Ồ, sao lâu quá rồi chưa thấy anh về phép. Qua lá thư gửi cho tôi, anh nói có chuyện muốn nói với tôi, tôi rất tò mò và sốt ruột không biết anh sẽ nói với tôi điều gì nhỉ? Còn đang miên man nghĩ về anh, chợt có tiếng gọi tên tôi ở bên kia đường, tôi nhìn sang, thì ra là anh Lộc, một người bạn của ông

anh tôi. Lộc quành xe đến chỗ tôi:

- Kim đi học về à? Lên xe anh chở về cho.

- Cám ơn anh. Sao hôm nay anh rảnh thế, tự nhiên lại đòi chở em về? Nhưng thôi, hôm nay trời đẹp thế này em muốn lang thang một chút. Anh về trước đi.

- Thế thì anh cũng bắt chước Kim lang thang luôn.

- Không được, em chỉ muốn đi một mình thôi. Đi với anh, ai gặp lại tưởng anh là bồ của em, về mách anh em là bị ăn đòn chết luôn.

- Anh nghĩ anh Toàn sẽ không la em đâu khi biết em đi với anh, hơn nữa em đã lớn rồi, thì cũng có quyền có bồ chứ. Mà... anh là bồ em không được à?

Tôi vẫn biết trong đám bạn của anh Toàn, những người theo đuổi tôi, Lộc là người bám sát tôi nhất. Anh thường xuyên đến nhà tôi lấy cớ tìm anh tôi mà ngồi lại thật lâu, dù những hôm đó anh Toàn không có nhà. Biết rõ tình cảm của anh đối với tôi, nhưng tôi chỉ coi anh như một người anh, như anh mình thôi, không một chút rung động nào dành cho anh cả, vì thế khi nghe anh mở lời, tôi chỉ cười nhẹ:

- Làm sao mà anh là bồ em được, em còn con nít trên hà, em chả nghĩ đến chuyện ấy bây giờ đâu. Thôi anh về đi, để em lang thang một mình, em thích hơn.

- Kim...

- Anh về đi mà...

Còn đang giảng cò thì một chiếc xe hơi đậu sát ngay chỗ tôi và Lộc đứng. Phi từ trên xe bước xuống với một bộ mặt hình sự. Anh đến bên tôi:

- Thảo nó bị té xe, đang nằm trong nhà thương, em vào với nó đi.

Không cần biết tôi có nhận lời hay không, anh mở cửa xe, ôm ngang lưng tôi đẩy vào trong, xong quay sang Lộc:

- Xin lỗi, chúng tôi phải đi gấp.

Rồi anh bước vào xe và trước khi lái đi, anh còn nhoài người sang phía tôi, cử chỉ nhoài người của anh làm khuôn mặt chúng tôi như sát vào nhau, anh nhìn tôi với cặp mắt mê đắm làm trái tim tôi như tê dại, tôi ngồi cứng người trên ghế. Sau đó anh mới lái xe đi, bỏ lại Lộc đứng ở lề đường với vẻ mặt ngẩn ngơ chả hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng tôi hiểu, cử chỉ nhoài người cố ý của anh chính là để cho Lộc thấy.

Xe chạy được một lúc Phi vẫn giữ khuôn mặt lầm lìm, lì lì như lần đầu gặp anh. Với giọng lo lắng, tôi nhìn anh và hỏi khê:

- Thảo té xe làm sao, có bị thương nặng lắm không anh?

Không trả lời câu hỏi của tôi, trái lại anh còn hăm hừ hỏi ngược lại:

- Thằng đó là thằng nào?

- Thằng nào là thằng nào? Anh nói ai cơ? Tôi hỏi lại

- Thì cái thằng vừa mới đứng nói chuyện với em đó

- À, anh Lộc ấy à. Nhưng mà người ta có tên có tuổi đảng hoàng sao anh lại gọi là thằng này thằng nọ vậy, không lịch sự tí nào cả.

- Ai biết hần tên là gì mà chả gọi bằng thằng. Ờ, mà sao tôi phải lịch sự với hần? Hần là gì của em mà em bênh dữ vậy?

- Phải là gì mới được phép bênh sao?

- Không phải cãi lý. Anh gằn giọng, hần là gì của em?

Nghe giọng điệu này tôi biết ngay là anh chàng đang ghen, tự nhiên tôi thấy khoái trong lòng, tôi sẽ chọc thêm cho Phi ghen để đo xem tình cảm của Phi đối với tôi sâu đậm như thế nào. Tôi ồm ờ:

- Là gì nhỉ? Một người bạn, một người...

Tôi chưa kịp nói hết câu, Phi đã quẹo xe ngay vào lề đường và thẳng kết lại. Tôi giật bản mình:

- Anh làm gì vậy?

Không trả lời, Phi đột ngột, chồm nhanh người sang bên, hai tay ôm lấy đầu tôi. Chưa kịp có một phản ứng nào tôi đã bị một nụ hôn mạnh như vũ bão gắn chặt lấy môi mình. Tôi gằn như nghẹt thở, cả người tôi run lên. Một lúc sau, Phi buông tôi ra, nhìn tôi. Lúc đó nước mắt tôi tự nhiên trào xuống. Tôi cúi mặt, hai vai rung lên. Phi nhẹ nâng mặt tôi lên, lấy tay lau những giọt nước mắt vừa trào ra trên má, khẽ nói:

- Anh xin lỗi, đừng khóc nữa Kim.

Thấy tôi vẫn còn thút thít, không nói mà cũng không nhìn anh. Phi kéo nghiêng người tôi về phía anh, nhìn vào mặt, giọng nói đầy vẻ lo lắng:

- Em giận anh sao? Thật ra, anh không thể chịu đựng được khi thấy em thân mật với anh ta như vậy. Anh ta là ai mà lại đến trường đón em?

- ...

- Đừng giận anh nữa, nói cho anh biết đi. Kim, nhìn anh nè. Em có biết em làm anh buồn lắm hay không? Em nói chuyện với người con trai khác mà không nhớ tới anh sao?

- Nhưng... anh có là gì của em đâu mà anh bắt em phải nhớ tới anh, không cho em tiếp xúc với người con trai khác?

Tôi đã ngưng khóc và lúc này bản tính ngổ ngáo của tôi nổi dậy:

- Anh có bạn, cô Hiền đó, lại là bạn gái của anh, thì em cũng phải có bạn chứ. Anh Lộc là bạn em, có gì đâu mà anh lại cáu với em: “Thằng này là thằng nào?” Anh coi thường bạn em tức là anh coi thường em. Em nghèo, em không giàu, không đẹp bằng Hiền nhưng em không chấp nhận ai coi thường em

hết, nhất là người đó lại là anh!

Nói xong, tôi gạt tay Phi đang ôm vai tôi, định mở cửa xe bước xuống, nhưng Phi đã nhanh hơn, anh ôm bờ vai tôi lại và nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Em ghen với Hiên?

Tôi lúng túng một giây nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, tôi cao giọng:

- O... Tại sao em phải ghen với Hiên, anh có yêu cô ấy hay là ai khác cũng đâu có mắc mớ gì tới em. Em bất quá chỉ là bạn của em gái anh mà thôi, anh đâu là gì của em mà em phải ghen. Em...

Đang nói tôi chợt thấy nét mặt Phi như vui hẳn lên, anh cứ tùm tùm cười, tôi ngưng lại nhìn anh, mặt hơi cau lại:

- Anh cười cái gì vậy, bộ em nói không đúng sao?

Nụ cười vẫn không tắt trên khuôn mặt anh:

- Không, em nói đúng lắm, em không ghen, chỉ hơi có một chút khó chịu khi em nghĩ anh vẫn còn có cảm tình với Hiên. Nhưng cho dù em có ghen thì điều này cũng đúng thôi vì nó chứng tỏ là em yêu anh, cũng như anh ghen với Lộc vì anh yêu em. Kéo mặt tôi cho sát gần mặt anh, nhìn tôi bằng cặp mắt say đắm, Phi tiếp giọng nhẹ như hơi thở,

- Minh Kim, em có biết anh yêu em không, yêu nhiều lắm?

Tôi chưa kịp nói gì thì anh kê sát môi mình vào môi tôi, một nụ hôn nhẹ nhàng, đầy nồng nàn, say đắm. Tôi nhắm mắt lại, không còn gì để nói, không gian như đặc quánh chỉ còn lại mình anh và tôi.

Từ sau lần gặp đó, tôi thấy đời đẹp quá, toàn màu hồng. Phi cam kết với tôi là Hiên chỉ còn là nhân vật trong dĩ vãng mà thôi, mà dĩ vãng đã qua rồi thì không thể trở lại. Với anh chỉ những gì có ở hiện tại mới cần trân quý và giữ gìn và tôi chính là hiện tại của anh. Từ đó, con bé hay mơ mộng như tôi luôn

vẽ trong đầu những hình ảnh tưởng tượng về một tương lai thật đẹp bên người mình yêu.

* * *

- Kim vào đây anh bảo

- Có chuyện gì thế anh?

- Hình như em đang quen một người con trai phải không?

Tôi giật mình:

- Dạ...

- Có người gặp em với Thảo đi ăn kem với một người con trai ở Brodard. Anh ta là lính?

Không để tôi trả lời anh nói tiếp:

- Em đã lớn rồi, đã là sinh viên đại học rồi, có bạn trai là chuyện bình thường, nhưng anh chỉ nhắc em một điều, quen với lính, nhất là lính tác chiến, thì phải rất cẩn thận, mấy ông này nổi tiếng là đào hoa, bạt mạng lắm đấy. Em nên coi chừng.

- Em nghĩ cũng tùy người thôi anh.

- Anh biết, nhưng vì em gái anh khù khờ quá nên anh lo. Anh nhắc chừng em vậy thôi, phải suy nghĩ cho kỹ đừng để ân hận về sau.

Nghe anh Toàn nói, tôi nghĩ ngay đến Lộc, chắc anh chàng này lại lời ra, tiếng vào gì với anh tôi về Phi rồi, tôi thấy giận Lộc vô cùng:

- Con trai gì mà bẻm mép!

Tuy nhiên lời cảnh cáo của anh Toàn không phải là vô lý và thừa. Tôi đã quên mất là mình đã từng cự tuyệt Thảo khi nó bảo tôi, “Vớt anh của nó.” “Tao không muốn làm hình nhân thế mạng cho ai cả.” “Cô nào vô phước vớ phải ông anh mà thì có nước mà điên thôi, tao thì tao sợ bị điên lắm...” Thế mà bây giờ tôi lại u mê gần như chấp nhận làm hình nhân cho Hiên. Một nụ hôn và một lời nói yêu tôi, đã đủ thuyết phục để

tôi tin anh đến với tôi thật lòng chưa?

Anh Toàn nói cũng đúng, tôi phải suy nghĩ cho thật kỹ chứ không thể buông thả cho tình cảm đi lang thang như thế. Hơn nữa là Hiên rất đẹp, “đẹp tuyệt vời” như lời tả của Thảo. Hiên đã đẹp như thế, thì làm sao Phi có thể quên dễ dàng đến với một con bé như tôi, sắc vóc chỉ trên trung bình một tí, gia đình lại không giàu sang, bề thế như gia đình Hiên. Làm sao tôi có

Một thời áo trắng (Không phải của tác giả)

thể giữ được chân anh, giữ được chân một người lính Dù hào hoa phong nhã, gia đình giàu có được. “Hãy suy nghĩ cho kỹ đừng để ân hận về sau.” Câu nói của anh Toàn đã đánh thức lý trí của tôi tỉnh dậy. Tôi phải sáng suốt để nhận đâu là việc nên làm và việc nên tránh, nhất là không được phép có ảo tưởng. Thế nhưng lý trí thì nói vậy, còn tình cảm thì sao? Tôi biết mình vẫn dòn niềm tin cho Phi, vẫn tin anh không phải là người tráo trở, đổi thay dễ dàng, vẫn yêu anh thật nhiều, vẫn không bao giờ muốn mất anh cả. Thế mới biết mãnh lực của tình yêu là như thế nào.

Vậy mà, cách đây một tháng, hôm đó sau khi tan học, Thảo rủ tôi đi mua vải may áo dài. Hai đứa lang thang trên đường Lê Lợi. Đi ngang tiệm sách Khai Trí, tôi vô tình nhìn vào và

bắt gặp Phi đang đứng với một người con gái. Phi đang cười với cô ấy bằng nụ cười đẹp, quyến rũ của mình. Phải nói cô ấy là một người con gái rất đẹp, ăn mặc thời trang với chiếc áo pull màu đen hở cổ nổi bật trên chiếc váy serré màu đỏ bó sát người. Hai người bên nhau thật đẹp đôi. Tự nhiên tôi thấy miệng mình đắng nghét, chân tay như băng cứng, đầu óc như mê muội đi. Rồi một người đi ngang đụng phải tôi, tôi chột tỉnh lại. Lùi lại nấp ra sau tấm bảng quảng cáo, tôi lắc lắc cái đầu mong hình ảnh kia sẽ biến đi, nhưng không, nó vẫn còn đó. Nước mắt tôi ứa ra. Quay mình lại, tôi đi như chạy.

Kể từ hôm đó tôi trốn tránh Thảo bằng cách nghỉ học, không lên giảng đường nữa, mà mượn cours về chép lại. Dấu mình trong phòng, tôi nhớ đến câu nói của anh Toàn khuyên tôi và nhớ lúc hai anh em tranh luận, tôi đã quyết liệt bênh vực những người lính nói chung và Phi của tôi nói riêng. Tôi cố gắng thế nào cũng không đánh bật nổi cái ý nghĩ trong đầu anh tôi là những người lính tác chiến, sống bạt mạng trong cuộc đời cũng như trong tình yêu, tôi đừng chờ mong sự chung thủy nơi họ. Lúc đó, tôi cãi lại với anh:

- Lính cũng có người này, người khác. Phi sẽ không như họ, em tin anh ấy.

Bên vực Phi cho thật nhiều, để rồi cuối cùng cái tôi nhận được là hình ảnh Phi bên một người con gái khác. Còn gì chua xót cho bằng, tôi đã mất niềm tin nơi anh rồi. Phi ơi, sao lại thế, hà Phi? Sao lại tàn nhẫn với em như vậy, trong khi em còn đang yêu anh thật nhiều. Tiếng hát của một nữ ca sĩ vang lên từ máy thu thanh của một nhà trong xóm, càng làm tim tôi như nát tan, vỡ vụn:

“Trả lại cuộc tình từ khi mới quen. Từ khi biết tên, từ lúc yêu anh. Trả lại tình xưa từng đêm thiết tha. Mong ước bên đời trôi theo dĩ vãng.

Trả lại cuộc tình giờ đã nát tan. Vì bao dối gian, vì bước chân hoang. Giờ chỉ còn trong em bao đắng cay. Và tiếc cho

*một tình yêu lỡ làng... ”***

Một tháng trời trốn tránh không làm tôi bớt đau khổ, trái lại tôi càng nghĩ đến Phi nhiều hơn, nghĩ trong cay đắng, nghĩ trong nỗi xót xa cho bản thân mình. Biết trốn tránh không phải là giải pháp tốt nhất để quên, mà muốn quên được tôi cần phải đối diện với vấn đề của mình. Tôi quyết định đương đầu với nó, nếu gặp được Phi, tôi sẽ dứt khoát chia tay anh.

* * *

- Con khi mày đi đâu mà cả tháng nay tao và anh Phi tìm mày không gặp vậy. Mà sao trông mày hốc hác thế kia? Ốm hả?

Thảo trách tôi, khi gặp tôi tại cổng Thư Viện Quốc Gia. Tôi hồ hững trả lời nó:

- Ừ, tao đau.

- Đau làm sao, trông mày xanh lăm, anh Phi mà thấy mày như vậy chắc là ảnh lo lăm đấy. Ồ, mà mày đi đâu tao đến nhà cũng không gặp mày. Anh Phi vừa nhờ tao đưa mày lá thư, mày đọc xong nhớ trả lời cho anh ấy nhe.

Tôi nhìn lá thư Thảo đưa một cách lãnh đạm:

- Đạo này tao bận lăm chắc không có thì giờ viết thư cho anh mày đâu, mày nói anh ấy đừng viết cho tao nữa. Thôi tao về đây.

Nói xong tôi quay lưng bỏ đi. Thảo ngẩn ngơ, một lúc sau đuổi theo, nắm tay tôi kéo lại:

- Mày sao vậy, có chuyện gì xảy đến với mày, nói tao nghe đi? Tao thấy mày lạ lăm. Sao mày không nhận thư của anh ấy.

Tôi nhếch mép cười đau khổ:

- Nhận để làm gì? Mà thôi không có gì đâu, mày về đi. Tao đang bận, để khi khác sẽ nói chuyện với mày.

Vừa lúc đó một chiếc taxi trờ tới, tôi vẫy xe và vội vã bước

lên. Thảo bước theo tôi, nó ném lá thư vào xe rồi quay mình chạy đi, bỏ mặc tôi với lá thư của Phi.

Về đến nhà, vào buồng đóng cửa lại, tôi nằm vật xuống giường, nhắm mắt lại. Hơn một tháng trốn tránh để không phải nghe nói về Phi từ Thảo, cũng như không nhận những lá thư của anh, tôi đã sống quay quắt trong đau khổ chỉ vì tôi tin Phi yêu tôi, anh đã quên Hiên. Bây giờ sự việc xảy ra thật bất ngờ và đau đớn cho tôi. Tôi đành tự bắt mình phải quên Phi đi, Phi không phải là người dành cho tôi, chỉ có Hiên mới xứng đáng với anh thôi. Phải quên Phi, cố mà quên anh. Trời ơi, tôi làm không được. Tôi vẫn còn yêu anh, yêu nhiều lắm Phi ơi. Hôm nay gặp Thảo tôi lại trốn chạy, tôi không muốn Thảo biết là tôi đã thấy Phi trở lại bên Hiên. Có ích gì khi tôi đã quyết định rút lui.

Nước mắt lại đong đầy, ngời dậy, với tay lấy cái túi xách, tôi rút lá thư của Phi ra để trên giường. Ngồi nhìn lá thư một lúc không biết mình có nên mở ra xem hay không. Cuối cùng tôi quyết định, và lá thư được mở ra:

“Minh Kim yêu của anh,

Một tháng nay không gặp em, anh như phát điên lên. Em ở đâu vậy? Thảo đi kiếm em hoài mà không gặp. Anh biết em giận anh, khi em bắt gặp anh đi với Hiên. Nhưng Kim ơi, chuyện không phải như vậy. Hiên từ Pháp về để ký giấy bán nhà, gặp lại anh, cô rủ anh đi mua mấy quyển sách. Lúc đang lựa sách anh thoáng nhìn thấy ai giống như em, anh còn đang ngờ ngợ. Đến lúc chạy ra tìm thì em đã biến đâu mất rồi. Anh và Hiên có đi kiếm em nhưng cũng không thấy. Anh cứ hy vọng người đó không phải là em. Đến khi Thảo viết thư báo cho anh là em nghỉ học cả tháng, đến nhà tìm không có em, thì anh biết anh đã không nhìn lầm. Kim ơi, Hiên đã có chồng và có con rồi. Giữa anh và Hiên giờ đơn thuần chỉ còn là tình bạn mà thôi. Người anh yêu là em, là Minh Kim của anh, em có biết không? Anh chỉ yêu em thôi.

Kim ơi, anh nhớ em quá. Đã nhiều đêm anh nghĩ về em, nghĩ về người con gái có nụ cười e ấp mà anh không thể quên. Một tháng không gặp em, anh đã nghĩ không lẽ em lại bỏ anh giống như Hiên ngày xưa sao? Hiên bỏ anh, anh đã từng đau khổ nhưng không đau khổ bằng, day dứt bằng ý nghĩ em xa anh. Hiên đẹp thật nhưng Hiên khác em, cô ấy không có chiều sâu. Đúng, em không đẹp bằng Hiên nhưng ở em, anh tìm được những gì anh muốn tìm, những cái ấy đã nắm giữ tâm hồn anh, nó làm anh luôn nhớ đến em. Nhớ đến em cả những lúc em hiền dịu, e ấp cũng như những lúc em tức giận cãi lý với anh. Đã đến lúc anh phải quyết định, anh sẽ không để em rời xa anh nữa. Minh Kim ơi, anh đã không thể thiếu em được nữa rồi. Em đừng bỏ anh nhe Kim. Cuối tháng này anh được về phép một tuần, anh sẽ đưa mẹ đến nói chuyện với mẹ em để em về làm vợ anh trước khi anh được chuyển ra Đà Nẵng. Chờ anh nhé cô vợ yêu của anh. Anh nhớ em lắm. Hôn em thật nhiều. Lê Anh Phi”

Thật ngỡ ngàng khi đọc lá thư này của anh, thì ra anh đã biết tôi trốn tránh anh vì quá ghen, vì nghĩ lầm, hiểu lầm anh. Anh vẫn xứng đáng với niềm tin của tôi. Ôm lá thư áp vào ngực, nước mắt tôi rơi lã chã. Phi ơi, em xin lỗi anh. Một lúc sau, tôi đứng bật dậy, chạy ù xuống nhà gọi to:

- Mẹ ơi, anh Toàn ơi.

Mẹ tôi từ trong bếp hốt hoảng chạy ra và anh Toàn đang ngồi đọc báo cũng đứng bật dậy:

- Cái gì, cái gì thế.

Không để mẹ tôi kịp lấy lại tinh thần vì tiếng kêu hốt hoảng của mình, tôi chạy đến ôm lấy mẹ, quơ quơ lá thư:

- Mẹ đọc đi nè, anh Toàn đọc đi nè. Con vui quá mẹ ơi.

Miệng nói vui mà nước mắt tôi cứ chảy ròng ròng. Đọc xong lá thư, mẹ tươi hẳn nét mặt, ôm đầu tôi vào lòng:

- Cuối cùng thì con gái mẹ cũng có hạnh phúc rồi

Còn anh Toàn thì không nói gì chỉ xoa đầu tôi rồi cười.

* * *

Thế là tôi lấy chồng. Đám cưới chúng tôi tổ chức thật đơn giản, dù gia đình Phi rất giàu, nhưng cả Phi và tôi đều không muốn làm rình rang. Tôi đã theo chồng ra Đà Nẵng. Cuối năm đó Thảo cũng lập gia đình. Chồng Thảo làm cho USAID. Hai vợ chồng Thảo lấy nhau sau tôi vài tháng mà tới giờ vẫn chưa có con, còn tôi thì sanh cho Phi một đứa con trai kháu khinh. Cuối năm đó, mẹ tôi mất, tôi vào Saigon đưa đám mẹ. Anh Toàn làm trong bộ Thông Tin, có nói với tôi một câu:

- Em nên nói với Phi đưa mẹ con em vào Saigon đi. Ở ngoài đó có mình em, Phi lại không có nhà thường xuyên, có hai mẹ con sống sẽ rất bất tiện.

Tôi cười:

- Không sao đâu anh. Thuyền theo lái, gái theo chồng. Dù Phi ít có nhà nhưng cứ nghĩ là mình được ở gần chồng là em vui rồi, anh đừng lo. Khi nào cần đến anh, em sẽ réo anh mà, cứ yên tâm đi, anh Hai à.

Vào năm 1972, chiến cuộc càng ngày càng sôi động. Phi vắng nhà thường xuyên hơn, anh phải theo đơn vị đi hành quân liên miên. Mỗi lần anh đi là một lần tôi mất ăn mất ngủ. Ngồi ôm con, ru con ngủ, nhìn những đóm hỏa châu lập lòe trong đêm tối, tôi nhớ chồng thật nhiều, tôi lo cho anh. Hàng ngày, hằng đêm, tôi luôn cầu nguyện ơn trên bao bọc, che chở cho anh thoát khỏi những nguy hiểm quanh mình. Phi cũng như tôi, dù bận chiến đấu bảo vệ tổ quốc nhưng Phi cũng vẫn luôn lo lắng cho mẹ con tôi, nhất là khi anh thấy tình hình trở nên bất ổn, những trận đánh khốc liệt càng ngày càng gia tăng. Tuy vậy cuộc sống chúng tôi vẫn cứ thế trôi qua.

Rồi một hôm vào gần cuối tháng 2/1975, tôi thấy anh đột ngột trở về nhà vào đêm khuya, bộ đồ lính tác chiến còn bám đầy cát bụi, anh bảo tôi:

- Em thu xếp những thứ cần thiết mang theo, những thứ nhẹ thôi, còn bỏ tất cả lại. Sáng mai anh đưa em và con ra phi trường vào Saigon ở với vợ chồng Thảo. Anh đã lo liệu tất cả rồi. Vào trong đó nhớ phải giữ gìn sức khỏe cho em, cho thằng cu và cho bé Phi Phượng của anh trong bụng em nữa nghe không. Vừa nói anh vừa lấy tay xoa xoa cái bụng của tôi. Bé Phượng của bố phải ngoan, đừng quấy mẹ nhiều nghe con!

Giữ tay anh trên bụng của mình, tôi ngắt lời anh:

- Tại sao phải đi hả anh?

- Nghe lời anh đi, đừng hỏi anh tại sao.

Nói xong anh hỏi tôi vào thu xếp đồ đạc, còn anh thì vào buồng trong. Theo chân anh vào đến nơi, tôi thấy anh ngồi xuống cạnh con, nhìn con ngủ một lúc rồi cúi xuống hôn lên má thằng bé. Cu cậu cựa quậy, ú ớ vài tiếng rồi lại tiếp tục ngủ. Tôi đứng nhìn hai cha con anh rồi quay nhìn chung quanh. Tôi không biết mình nên lấy gì, bỏ cái gì, vì tất cả đều là những vật kỷ niệm của hai đứa từ ngày đầu về sống với nhau, từ những vật to lớn như giường tủ, bàn ghế, đến những vật nhỏ mọn như đồ trang trí trong nhà, cặp mắt tôi bắt đầu thấy cay cay? Thấy tôi đứng lặng ở giữa phòng. Phi đi lại đằng sau lưng, ôm tôi trong vòng tay nồng ấm còn vương những bụi đường:

- Kim ơi, không còn thời gian nữa đâu, sáng mai em và các con phải vào Saigon thôi. Anh nhờ mãi, Minh ở trong phi đoàn mới dành được chỗ này cho mẹ con em. Xa em trong tình trạng em bụng mang dạ chứa như thế này, anh đâu yên lòng, nhưng nếu em không đi sẽ không bao giờ còn dịp đi nữa. Nghe lời anh xếp hành lý đi, anh sẽ phụ em, chúng mình cùng làm, Kim nhé.

Tôi quay mình lại ôm chặt lưng chồng, rúc đầu vào phiến ngực vững chãi của Phi và nước mắt cứ tuôn chảy:

- Phi ơi, em yêu anh, em không muốn xa anh đâu, xa anh chắc em chết mất, em sẽ nhớ anh lắm Phi à. Sao anh không đi cùng mấy mẹ con em vào Saigon.

Phi nâng khuôn mặt của tôi lên, anh cúi xuống hôn lên cặp mắt đầy lệ của vợ, thì thầm:

- Anh cũng yêu em và các con lắm. Anh cũng sẽ nhớ và không muốn xa mẹ con em đâu, nhưng anh là một người lính, anh không thể bỏ đơn vị, bỏ bạn bè trong lúc đầu sôi, lửa bỏng như thế này. Anh cũng sẽ vào Saigon, nhưng không phải bây giờ. Hiểu cho anh không Kim? Thôi bây giờ chúng mình thu xếp hành lý nhe em.

Đêm nay, cả hai chúng tôi đều không ngủ được. Dù nằm trong vòng tay ấm áp của chồng, tôi vẫn trải qua một đêm thật buồn.

* * *

Sau khi nghe tin chính phủ Hoa kỳ từ chối viện trợ 300 triệu Mỹ kim cho Việt Nam, thì tình hình chiến sự tại miền Nam Việt Nam rơi vào hoàn cảnh ngặt nghèo, vì thiếu thốn tiếp liệu về quân sự cũng như về kinh tế, trong khi đó quân đội VNCH còn phải đương đầu với bọn CSBV, bọn này được tập đoàn CS quốc tế tiếp tế hùng hậu, đầy đủ. Chênh lệch như vậy giữa hai lực lượng quân đội đương nhiên đã đem đến việc triệt thoái không thể không xảy ra của hai quân đoàn I và II. Một điều đáng nói ở đây là tính nhân bản của quân đội VNCH, dù trong cuộc rút lui phải bảo toàn lực lượng nhưng những người lính của miền Nam VN vẫn không quên giúp đỡ dân chúng rút theo mình. Chính vì vậy mà quân đội VNCH càng bị thiệt hại nặng nề hơn.

Vào Saigon đã hơn nửa tháng rồi, tin tức của Phi vẫn biệt tăm, nhưng tin về những cuộc chiến dữ dội giữa quân ta và quân địch, tôi thấy tràn lan trên các mặt báo, trên các phương tiện truyền thông. Rồi tin Đà Nẵng thất thủ, tin các lữ đoàn, tiểu đoàn rút vào miền Nam, quân số bị thiệt hại trầm trọng, nghe tới đây thì toàn thân tôi lạnh toát. Tôi không biết phải hỏi thăm ai để biết về anh, hay đi đâu để tìm anh. Lòng tôi rối bời, tôi nhớ Phi nhiều lắm, lo cho Phi nhiều lắm. Chỉ biết cầu

nguyện và cầu nguyện cho anh mà thôi.

Thế rồi chuyện gì đến đã đến, người hạ sĩ quan tên Hi mà Phi thường nhờ ông ta khi liên lạc với tôi bất ngờ xuất hiện. Trong tay Hạ Sĩ Hi là một gói giấy nhỏ. Nhìn tôi, cặp mắt ông thật buồn, ông run run đưa gói giấy cho tôi:

- Đây là cái ví và những gì còn lại trong đó của Trung Úy Phi. Trung úy bị thương rất nặng và đã... đi rồi. Chúng tôi đã để...

Không kịp nghe hết câu nói của Hạ Sĩ Hi, tôi thấy trời đất như quay cuồng, rồi một màn đen kịt bủa vây. Tôi đã không còn biết gì hết nữa.

Theo chân vợ chồng Thảo đến nhà Vĩnh Biệt để nhận xác chồng. Trước khi vào gặp Phi, tôi đã tự hứa với lòng, sẽ thật can đảm, thật tỉnh táo, sẽ không ngất đi nữa để gặp anh, gặp người chồng yêu quý của tôi, dù anh có như thế nào. Cuối cùng tôi đã thấy anh, đã thấy Phi của tôi. Phi nằm đấy, cặp mắt nhắm lại, nét mặt anh thật thanh thản, nếu không có miếng băng đầy máu quấn ở quanh bụng thì tôi sẽ nghĩ là anh đang ngủ. Tôi tưởng tôi sẽ lại ngất đi nhưng không, tôi vẫn tỉnh táo, không những vậy tôi còn lại gần ôm lấy anh, hôn lên cặp môi giá lạnh của anh và nắm bàn tay anh trong tay tôi. Bàn tay mà ngày nào anh đã từng dùng nó để vuốt mái tóc tôi. Thế mà bây giờ anh nằm đây bất động như thế này:

“Phi ơi, sao tay anh lại lạnh giá như thế này? Sao anh lại nằm im lìm như thế này? Sao anh không nói gì với em hết vậy, hả Phi? Phi ơi, tại sao anh lại bỏ em mà đi như vậy? Chúng mình còn yêu nhau lắm mà. Phi ơi, hãy dậy đi, dậy mà nhìn em này, mà nghe em nói này. Phi ơi. Sao người anh lại lạnh quá như thế này? Sao bờ môi anh không còn nồng ấm, hơi thở nồng nàn mùi thuốc lá nữa, hả anh? Em sẽ hôn Phi mãi mãi cho đến khi môi anh ấm lại nghe anh. Phi ơi, Phi của em ơi, em yêu Phi lắm, Phi có biết không? Phi nói em vào Saigon chờ anh. Em chờ anh, em đợi anh mỗi mòn, mà sao bây giờ gặp

nhau rồi sao anh lại cứ ngủ mãi như vậy? Dậy đi anh, đừng bỏ em như thế này, đừng bỏ con như thế này. Em phải làm sao đây? Phi ơi, Phi ơi.

Tôi đã tha thiết kêu, đã tha thiết gọi nhưng Phi vẫn không trả lời tôi. Không bao giờ anh còn trả lời tôi được nữa. Cả người anh đã lạnh, bờ môi anh đã lạnh, bàn tay anh cũng đã lạnh rồi. Phi ơi, rồi đây sau khi vĩnh viễn rời xa anh, em biết tâm hồn mình rồi cũng sẽ lạnh lẽo như thân thể anh, như bờ môi anh, như bàn tay anh bây giờ, vì em đã mất anh rồi, không còn người sưởi ấm trái tim em nữa. Phi ơi, không có anh bên cạnh sao tự dưng em cảm thấy lạnh? Em lạnh quá Phi ơi. Vòng tay anh đâu rồi, bờ môi anh đâu rồi? Anh đâu rồi, Phi ơi?

Thế là hết, tôi đã mất Phi rồi, mất thật rồi.

Vào những ngày của tháng Ba, khi tình hình chiến sự càng ngày càng khốc liệt hơn tại miền Nam, thì các cơ quan của Hoa kỳ đã bắt đầu rút ra khỏi VN.

Nhờ vào quen biết và sự giúp đỡ của vị giám đốc nơi Trí, chồng Thảo làm việc, ngày 20/4/1975, tôi ôm cái bụng bầu cùng Minh Phương, con trai tôi, theo chân vợ chồng Thảo lên máy bay qua Mỹ. Ngồi trên máy bay nhìn xuống qua khung cửa nhỏ, nước mắt tôi cứ âm thầm chảy và qua làn nước mắt tôi như thấy hình bóng của Phi trong bộ quân phục Nhảy Dù với chiếc mũ beret màu đỏ đội lệch trên đầu, đang dơ tay lên vẫy tôi. Tôi thầm thì nho nhỏ:

“Vĩnh biệt Việt Nam. Vĩnh biệt Saigon. Vĩnh biệt Phi của em! Phi ơi, em nhớ anh lắm. Phi ơi!”

* * *

Một vòng tay ôm lấy vai tôi, và cái đầu của Phương cúi đụng vào đầu tôi. Con đưa tay gỡ tấm hình của bố để lại vào chỗ cũ:

- Mẹ mà cứ nhớ bố kiểu này rồi sẽ ốm mất thôi. Mẹ ốm ai

trông bé Jémy cho con đi làm. Bố ở trên trời biết được cũng sẽ không vui đâu. Mẹ con mình nên để cho bố và Jack được thanh thản trong vùng trời thênh thang của họ. Mẹ nhìn xem vùng trời đó của họ đẹp lắm, mẹ ạ.

Cùng nhìn lên bầu trời, những sợi mây giăng giăng, đan trắng một khung trời xanh, đẹp vô cùng, chúng tôi cùng như đang nhìn thấy trong những vầng mây ẩn hiện, hình như là Phi đó, Jack đó họ đang cười với chúng tôi. Tôi mỉm cười với ánh mắt long lanh giọt lệ, đập nhẹ nhẹ lên bàn tay con, đang ôm bờ vai tôi, tôi thì thầm:

- Con nói đúng, vùng trời thênh thang đó của họ quá đẹp, phải không con?

Tucson - Az - 2017

*** Bài hát: Trả Lại Cuộc Tình Lỡ, nhạc Nguyễn Hà*

NHỚ QUÊN ĐỜI LÍNH

Trần Châu Giang, K22

Sau ngày mãn khóa vào cuối năm 1967 và sau khi nghỉ phép xong, năm đưa chúng tôi, hẹn nhau cùng về trình diện Bộ Chỉ Huy Thiết Giáp. Làm xong thủ tục, chúng tôi vào trình diện Đại Tá Chỉ Huy Phó Binh Chủng Thiết Giáp. Nhìn qua quân phục thẳng tắp và tác phong nghiêm chỉnh, rất “réglo” của các sĩ quan Võ Bị mới ra trường, Đại tá Dương Văn Đô tỏ vẻ ưng ý. Ông nói,

- “Tôi khóa 5. Trước các anh có hai anh khóa 18. Các anh phải tỏ ra xứng đáng.”

Rồi ông nhấn nhủ thêm vài điều.

Sau đó, ông cho lệnh chúng tôi về trình diện trường Thiết Giáp, lúc đó còn ở Thủ Đức. Cũng cần nói thêm, ngoài Đại Tá Đô cho biết ông thuộc khóa 5, trong suốt cuộc đời quân ngũ, tôi gặp rất ít các sĩ quan xuất thân từ Võ Bị. Chỉ trừ sau này, khi thiết giáp đã thay đổi chức năng, các khóa sau khi tốt nghiệp đều có một số về binh chủng này. Lúc ấy chỉ có năm chúng tôi về trường Thiết Giáp để học khoá Căn Bản Thiết Giáp, nên phải đợi một khóa bên Thủ Đức mãn khóa mới có đủ khóa sinh để khai giảng. Năm thiếu úy “réglo” lọt giữa bao sĩ quan của trường, nên luôn là đối tượng để soi mói. Trong thời gian chờ đợi, chúng tôi được đưa xuống chi đoàn diễn tập để phụ tu bổ các loại xe, hoặc phân phối đến phòng Nghiên Huấn để sắp xếp các tài liệu.

Cũng như phần lớn các đơn vị chịu ảnh hưởng của quân

đội Pháp, binh chủng THIẾT GIÁP rất phong kiến. Họ luôn luôn được coi là binh chủng quý phái, coi trọng tôn ti trật tự. Vì chỉ có năm người, nên chúng tôi được phép vào ăn trong phòng ăn của trường dành cho sĩ quan. Nhưng chỉ có sĩ quan của trường mới được phép đi vào bằng cửa chính nên chúng tôi phải vào bằng cửa phụ. Khi chỉ huy trưởng đến các sĩ quan mới được ngồi vào bàn, và khi mọi sĩ quan đã ngồi vào bàn chúng tôi mới được ngồi vào bàn của mình. Khi xong, chỉ khi chỉ huy trưởng rời phòng các sĩ quan mới được quyền rời phòng. Trường hợp đặc biệt phải được phép của chủ tọa.

Trong thời gian chúng tôi sắp xếp các hồ sơ trên phòng nghiên huấn, thường theo giờ hành chính nên khoảng 6 giờ chiều là chúng tôi trở về tới phòng của mình. Có một lần khi chỉ còn ba phút là tới giờ ra về, tôi nhận được điện thoại yêu cầu chúng tôi xuống trình diện chỉ huy trưởng, lúc đó là Trung Tá NGUYỄN TUẤN. Trong phòng đã có cả chỉ huy phó và các trưởng khoa.

Thay mặt toán, tôi trình diện theo đúng lễ nghi quân cách nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc. Chắc hẳn chúng tôi đã làm chuyện gì không đúng, hoặc do không thích chúng tôi mà một sĩ quan trực nào đó đã phúc trình không tốt? Trung tá TUẤN nhìn chúng tôi một lượt, rồi nói,

- “Tôi muốn coi các anh làm việc thế nào. Các anh nên nhớ các anh vẫn chưa phải là sĩ quan Thiết Giáp.”

Sau đó, ông tiếp tục lên lớp chúng tôi.

Thời gian rồi cũng qua, khóa học cũng đến ngày khai giảng. Ngoài số sĩ quan vừa tốt nghiệp bên Thủ Đức chuyển qua, còn có niên trưởng BÍCH, khóa 20; và niên trưởng NGỌC, khóa 21, được các đơn vị cơ hữu chuyển về học chung khóa căn bản với chúng tôi. Mãn khóa, niên trưởng BÍCH và NGỌC về đơn vị cũ của mình, trong khi các sĩ quan bên Thủ Đức chọn đơn vị theo thứ tự học tập. Riêng năm đưa chúng tôi thì được chỉ định đơn vị phục vụ. THÂM và CỖ, người miền Trung, nên

được chỉ định về Vùng I; MINH và CHÚC về Vùng III. Riêng tôi, dân Bắc Kỳ nên ra Pleiku, vì nơi đây là vùng hoạt động của Trung Đoàn 3 Thiết Giáp. Đơn vị này di chuyển từ Bắc vào Nam năm 1954.

Vấn đề chào kính của Thiết Giáp thì cũng giống các binh chủng khác. Nhưng trước đó sẽ có nhiều người tự hỏi sao Thiết Giáp chào nhau lại xòe bàn tay phải ngang vành mũ. Đây có thể do ảnh hưởng của binh chủng Thiết Giáp Pháp.

M41 và M113 đang tấn công.

Năm ngón tay ấy mang ý nghĩa như sau: **ngón cái tiến không lùi, ngón trỏ tuân lệnh cấp chỉ huy, ngón giữa hãnh diện mình thuộc binh chủng Thiết Giáp, (Ngón giữa khi đến Mỹ đã mang ý nghĩa không đẹp.) ngón áp út lịch sự với phụ nữ, và ngón út uống rượu không say.**

Theo ý nghĩa các ngón tay trên, ngón út được thể hiện trong thực tế nhiều nhất. Những đơn vị mà tôi đã đi qua, những cá nhân mà tôi từng gặp, phần lớn đều là những đệ tử của lưu linh, nhưng rất hào hoa.

Từ những năm 1969 trở về sau, với chương trình Việt Nam Hóa Chiến Tranh, Thiết Giáp phát triển ào ạt.

Trước năm 1968, đơn vị chiến thuật lớn nhất là trung đoàn thiết giáp, thường giữ nhiệm vụ chính yếu là yểm trợ. Trung Đoàn 3 Thiết Giáp lúc ấy gồm có bốn chi đoàn, gồm: hai chi đoàn M113, một chi đoàn chiến xa M41, một chi đoàn chiến xa loại cũ M24 của Pháp để lại. Thời gian đó, một chi đoàn M113 được tăng phái xuống vùng duyên hải, tùy thuộc nhu cầu hành quân của hai Trung Đoàn 41 và 40 hoạt động từ Tam Quan cho tới Phù Mỹ, trong khi các chi đoàn còn lại hoạt động trên vùng cao nguyên.

Sau năm 1968, nhiệm vụ của binh chủng thiết giáp đã thay đổi. Các trung đoàn thiết giáp đổi thành thiết đoàn kỵ binh. Các chi đoàn điển hình như chi đoàn M113. Trước 1968, mỗi chi đoàn chỉ có 12 xe, vũ khí mạnh nhất là súng đại liên 50. Sau đó, chi đoàn từ trang bị cho tới quân số gần như tăng gấp đôi. Hỏa lực từ trực xạ như đại bác không giật 106, cho tới hỏa lực vòng cầu 81 ly đều là hỏa lực cơ hữu của chi đoàn. Giờ đây, đơn vị mang tên “Chi Đoàn Thiết Kỵ”. Nhiệm vụ không đơn thuần chỉ là yểm trợ, mà kết hợp với bộ binh, hình thành lực lượng đặc nhiệm giữ vai trò tấn công tùy theo nhu cầu chiến trường. Tại vùng 3, với Lữ Đoàn 3 Kỵ Binh của Chuẩn Tướng TRẦN QUANG KHÔI, với hai Chiến Đoàn Đặc Nhiệm 322 và 315. là những thí dụ điển hình.

Trong vài dịp, những lần hội ngộ của binh chủng thiết giáp, tôi được nói chuyện với các sĩ quan cao cấp và kỳ cựu của binh chủng. Nhiều vị cho tới nay, vẫn còn tự hỏi, **trên vùng cao nguyên với ba Thiết Đoàn 3, 19, và Thiết Đoàn 21 Chiến Xa M48, cùng với mấy liên đoàn Biệt Động Quân mà trước khi lui quân không hình thành được một chiến đoàn đặc nhiệm.**

Nhận sự vụ lệnh, sau mấy ngày phép, tôi dẫn theo hai chuẩn úy cùng khóa căn bản về trình diện Trung Đoàn 3 Thiết Giáp. Hai chuẩn úy này đều người Bình Định. Sau này họ đều thành danh. Một người, bị thương về Cảnh Sát, nay giàu có hạng ở Houston. Người thứ hai là Trương Văn Hội, sĩ quan duy nhất

mang được cả chi đoàn từ Pleiku về tới Tuy Hoà.

Trình diện xong, hai chuẩn úy khăn gói xuống Chi Đoàn 3/3, đang ở vùng duyên hải. Mình tôi ở lại Pleiku với chi đoàn 4/3. Đây là chi đoàn thiện chiến nhất của đơn vị lúc đó. Chi đoàn trưởng cởi mở nhưng rất gan lì. Khi tấn công vào mục tiêu, ông cho xe lên ngay hàng ngang, bất chấp xe của chi đoàn trưởng có một rừng antenne theo cùng. Chiếm xong mục tiêu, giao cho chi đoàn phó trông coi, ông cũng hạ chiến như lính lục lợi hầm hố. Quân đội Mỹ ở vùng Tam Quan vào năm 68 vẫn còn nhiều. Binh sĩ của Trung Đoàn 40 hoạt động liên tục, nhưng An Thái dù cách Tam Quan không bao xa vẫn không bình định được. Du kích vẫn hoạt động và mìn bẫy thì tinh vi và đa dạng.

Một đơn vị chiến xa tại ngoại ô Kontum, 1972.

Một lần hành quân vào vùng này, tới chiều gần lúc rút về, ông đến gặp tôi và nói,

- “Khi mình rút về thế nào du kích cũng ra đây. Tôi cho chi đoàn về nhưng tôi với ông ở lại. Nếu tụi nó ra đông, tôi gọi chi đoàn trở lại.”

Tôi nghĩ bụng sĩ quan thiết giáp được đào tạo đâu phải để làm việc này, nhưng ông đã chịu chơi thì tôi cũng chịu chơi. Khi chi đoàn bắt đầu di chuyển, thì ông bãi bỏ kế hoạch. Có lẽ đây là cách ông thử lòng can đảm của các sĩ quan chăng?

Để đáp ứng nhu cầu bành trướng của Binh Chung Thiết Giáp, Chi Đoàn 4/3 của Thiết Đoàn 3, một chi đoàn của Thiết

Đoàn 8 cộng với một Chi Đoàn Chiến Xa M41 tân lập, tập hợp lại thành Thiết Đoàn 14. Chi Đoàn 4/3 thành Chi Đoàn 2/14 Thiết Kỵ. Tôi đã có dịp lần lượt chỉ huy cả hai Chi Đoàn 1/14 chiến xa và Chi Đoàn 2/14 thiết kỵ.

Trong những năm nắm giữ hai chi đoàn này, điều mà tôi hiểu biết rõ nhất là sự phối hợp giữa bộ binh và thiết giáp, không được như mong muốn. Hai đặc tính quan trọng của thiết giáp là hỏa lực và sự di động. Thiết giáp có thể di chuyển suốt đêm, vượt qua hàng trăm cây số, và tiếp cận mục tiêu một cách bất ngờ. Nhưng mỗi khi được tăng phái cho bộ binh thường thiết giáp chỉ được xử dụng như những ổ súng cộng đồng; Và khi được bộ binh tăng phái đến, khó khăn cũng không kém khi phải giải thích cho đơn vị tăng phái biết phải làm gì.

Đời sống của mỗi con người trải qua không biết bao nhiêu những biến cố, nhưng có những sự kiện chỉ thoáng qua trong chốc lát, nhưng như một vết hằn trong trí nhớ không bao giờ có thể phai mờ được. Có thể gọi là một điều huyền bí khi một người nắm giữ sự an nguy của nhiều người khác bỗng nhiên cảm thấy bồn chồn trước một quyết định, đôi khi không tránh được, đôi khi phải xem xét lại các dữ kiện kỹ hơn, và tránh được tai họa.

Ngoài chiến trường không ai là không phải chứng kiến những mất mát, nhưng nếu phải chứng kiến giây phút hấp hối của một thuộc cấp với tiếng gọi cuối cùng “MẸ ƠI”, thì sẽ thấy trách nhiệm của cấp chỉ huy nặng nề đến chừng nào.

Di sản lớn nhất mà TRƯỜNG VÕ BỊ QUỐC GIA VIỆT NAM tạo dựng được chính là tình huynh đệ. Thời chiến tranh giữa bao nguy khốn, thời bị dày ải trong tù tội đói khát và bệnh tật, những con người chưa hề quen biết, nhưng nghe nói xuất thân từ cùng một ngôi trường thì đã sẵn sàng đùm bọc cho nhau.

Đầu những năm 80, sau khi ra tù tôi chẳng biết làm gì để sống, trong khi công an thì luôn hạch hỏi. **PHẠM DUY LÝ, của khóa 23, chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm cho tôi một tờ chứng nhận có đi làm để công an không làm khó dễ.** Thấy căn nhà của mẹ tôi muốn sập, Lý đã huy động bạn bè giúp sức thay cho cái mái, Trong số này có cả Đỗ Mạnh Trường.

Tôi ra trường về Thiết giáp, chẳng quen biết ai, lúc đầu bỡ ngỡ, nhưng sau rồi cũng hòa đồng được với mọi người. Khi đơn vị chuyển vùng hành quân về Tam Quan, gặp lại một số bạn cùng khóa, cảm thấy âm cúng như tìm được về với gia đình. Lúc ấy, niên trưởng **NGUYỄN VĂN AN khóa 21,** đang là đại đội trưởng, một đại đội thuộc Tiểu Đoàn 3, Trung Đoàn 40. Nghe tin tôi có mặt trong đơn vị mới chuyển về, anh ghé thăm. Thấy tôi đang nằm trên một chiếc võng trong căn lều, anh hỏi tôi,

- “Mày ngủ ở đây à? Quần áo mày để đâu?”

Tôi trả lời và chỉ cho anh thấy chiếc “sac marin” (túi sách quân đội chứa quần trang, quần dụng, có thể đựng đến khoảng 40 kg) nằm trong góc xe. Anh về mà không nói tiếng nào. Hai ngày sau, anh chở đến cho tôi một chiếc rương, trong đó có mấy bộ quần áo, một số áo lót và vớ. Tôi cũng không còn nhớ **VÕ TẤN PHỈ, K22,** hay ai đó đã mua cho tôi chiếc ghế bố.

Về Tam Quan, anh **NGUYỄN VĂN CAN, NGUYỄN VĂN KHAI -D22,** và tôi đi đâu cũng ba người. Ngày Chủ Nhật nếu không hành quân, anh tụ họp chúng tôi lại, trở tài chiên cơm. Anh phân công cho tôi và Khai làm nước mắm: Phải giã tỏi và ớt thế nào cho khi đổ nước vào nó phải nổi lên, phải lấy dao lam tách mấy tép chanh thả trên mặt.

Sau Tết năm ấy một hai ngày, chúng tôi chẳng biết làm gì ngồi đầu láo với mấy sĩ quan vừa Thiết Giáp, vừa Bộ Binh. Một người lính bộ binh đột nhiên nói tôi sang gặp Thiếu Tá Tiểu Đoàn Trưởng. Đơn vị của tôi lúc ấy đóng chung trong căn cứ với Tiểu Đoàn 2, Trung Đoàn 40. Vị tiểu đoàn trưởng là

Thiếu Tá ĐINH VĂN MỄ, Khóa 16. (Sau này ông là Trung Đoàn Trưởng Trung Đoàn 44 BB.) Khi tôi vào trong lều, anh chỉ ghé cho tôi ngồi, rồi nói,

- “Thấy chú mày có một mình nên gọi qua đây ăn với anh miếng bánh tét cho có Tết.”

Chỉ có anh và tôi, vừa ăn anh vừa thăm hỏi tôi như một người anh. **Những lát bánh tét năm ấy không đơn giản chỉ là bánh tét, mà nó mang nặng ân tình.**

Cả niên trưởng Mễ và niên trưởng An nay đang ở Dallas, Texas.

* * *

Thế hệ chúng ta đi vào cuộc chiến giữa tuổi thanh xuân, không ít người rời mái trường với bao ước mơ bị bỏ lỡ. Đối diện với sự nghiệt ngã của chiến tranh, nghe một bản nhạc hay, chiêm ngưỡng nét đẹp của một thiếu nữ là một trong những nhu cầu giải tỏa những áp lực. Người phụ nữ, theo quan niệm của triết lý **ÁN ĐỘ**, là tổng hợp của tất cả những tinh túy mà ta thấy quanh ta. Do vậy khi ngắm nhìn họ, có người cảm thấy thôi thúc phải chiếm hữu.

Thành phố Kontum, nằm nơi cực Bắc của vùng cao nguyên, cũng là nơi tập trung của rất nhiều những binh chủng. Nơi đây có thể gọi là một thành phố của lính, nhưng rất khác với Pleiku. Kontum luôn giữ được nét hiền hòa. Sinh hoạt chỉ dọc theo con đường Lê Thánh Tôn. Sĩ quan chỉ quanh quẩn qua hai quán ăn Bạch Đằng, hoặc Thiên Nam Phúc. Hạ sĩ quan và lính thì tập trung nơi Hàng Keo. Trên con đường này có hai bông hồng. Cô thứ nhất là cô Lucie, có thể là tên thánh của cô, chủ một quán sách báo, không đẹp lắm, nhưng có duyên, có cách nói chuyện lôi cuốn, phong cách Tây Phương. Sĩ quan chúng tôi sau một ngày vất vả, cà phê cà pháo xong là phải ghé quán của cô, mua tờ báo, nhưng đầu láo là chính. Năm 1972, chúng tôi nghe tin cô kết hôn với đại tá Thìn tự

Long, Tỉnh Trưởng Kontum lúc ấy.

Cô thứ hai của tiệm bán radio Hồng Hoa. Cô là con gái của một vị giáo sư trung học, có một nét đẹp quý phái, ít nói, nhưng nổi bật vì khiếu thẩm mỹ. Màu áo mà cô mặc, chiếc ruban mà cô cột trên mái tóc, đều là những lựa chọn tinh tế, không những làm tăng được vẻ đẹp, mà còn tạo được sự hài hòa về màu sắc. Mỗi khi có dịp ra phố, tôi đều đi ngang tiệm ngắm cô một chút. Đám sĩ quan trong chi đoàn biết tôi có vẻ mến cô nên có ý vun vào. Nhưng rồi chiến tranh mịt mù, chẳng có thì giờ. Sau cô kết hôn với một biên tập viên cảnh sát.

Cách nay không lâu, qua facebook tôi chia sẻ vài kỷ niệm với một người bạn Thiết Giáp nay vẫn còn ở tại Kontum. Điều bất ngờ là cô Hồng Hoa ngày xưa có đọc được những dòng viết ngắn này. Cô viết chỉ một dòng trong phần phản hồi:

NHỮNG NGƯỜI MUÔN NĂM CŨ...

Dù chỉ một dòng, đọc lên sao thấy bồi hồi.

Tình Huynh Đê

Trần xuân Hiền, GS/VHV

Mỗi lần được mời đi ăn cưới tôi không khỏi bực mình vì phải lái xe đi đêm hôm. Nhưng có dịp gặp bạn bè hay người quen biết để chuyện trò thì tôi cũng cảm thấy được đền bù phần nào. Một hôm đi ăn ở nhà hàng Golden Palace, tôi chợt thấy một người trên dưới 60, đi cà nhắc thân mật đến chào,

-“Xin lỗi, anh là gia đình VBQG phải không? Tôi là Nguyễn Hội, K/20. Thật là may mắn gặp được anh hôm nay.”

-“Rất mừng gặp anh. Anh có phải là Hội có 2 cháu gái làm bác sĩ? Tôi xin bái phục và chia vui.”

-“Thế các con anh đã đạt hết ráo thì ai nói?” Anh Hội vui vẻ hỏi lại.

-“Anh và tôi đều may mắn, nhưng sao đi chằm phết vậy?”

-“Chút kỷ niệm cho em. Tôi bị thương ở mặt trận Hậu Nghĩa năm 72. Nhưng chẳng hề gì, tôi vẫn chằm toạ độ chính xác!”

-“Lính VBQG thật dễ nể!”

-“Nhờ thấy chiếc huy hiệu VBQG ở ve áo của anh mà tôi nhận ra. Anh làm sao kiếm được chiếc huy hiệu đẹp như vậy?”

-“Gia đình VBQG ở California gửi tặng tôi. Thế anh không nhận được tập san Đa Hiệu sao?”

-“Thú thật với anh, lâu nay tôi ở tận địa đầu hẻo lánh tỉnh này, nên chẳng gặp bạn bè. Tôi mới dọn về thành phố gần đây. Tôi nghe anh ở gần đây, nhưng không làm sao biết số điện thoại.”

-“Tôi sẽ cho anh mượn vài số Đa Hiệu để anh trở về vòng

tay lớn.”

-“Cám ơn anh. Tôi cũng ở gần anh, mời anh rảnh ghé nhà tôi chơi. Bây giờ tôi xin cáo từ vì nhà tôi đang chờ ở cầu thang. Hẹn gặp anh.”

Không lâu sau, anh Hội mời tôi đến nhậu. Khi đến nơi thì đã có một người bạn, tầm vóc trung bình, trên dưới 60 đứng dậy chào,

-“Chào Bác! Tôi là Dương Hữu Chiêu, tôi gặp bác trong tập san Đa Hiệu, bây giờ mới gặp bác bằng da bằng thịt.”

Tôi hơi ngạc nhiên về cách xưng hô. Khi nhìn anh, tôi thấy nét mặt anh có cái gì khác lạ thường thấy ở người Đài Loan, Nhật, hay Đại Hàn.

-“Anh cùng khóa với anh Hội sao?” Tôi chào và hỏi lại.

-“Không, anh Chiêu là khoá đàn anh và là cựu Trung tá chứ không phải đùa.” Anh Hội xen vào.

-“ Xin lỗi, tý nữa mà tôi thất kính. Rất mừng được gặp anh. Thế ngày 30/4 anh ở đơn vị nào?”

-“Rất tiếc tôi không được chứng kiến ngày đầu thương đó, vì tôi bị bắt làm tù binh trước 75. Tôi, là tiểu đoàn trưởng một đơn vị tiền phương Thám Báo đóng ở vùng A Sao, bị một trung đoàn CS đánh phủ đầu tràn ngập, bị bắt và bị đưa ra giam ở Thái Nguyên, rồi sau đó được chuyển lên Cao Bằng, gần biên giới Hoa, là quê hương tổ tiên tôi. Tôi thuộc sắc tộc thiểu số Cao Bằng, vốn họ Lương, nay đổi thành họ Dương để hội nhập với người Kinh.”

-“Thế anh và “tên họ Nông kia” là bà con với nhau rồi?” Tôi hỏi đùa lại.

-“Tuyệt đối không. Sắc tộc tôi và sắc tộc của nó thù nghịch nhau. Trước năm 45 khi Cao Bằng lọt vào tay Việt Minh tức là cộng sản, sắc tộc tôi và gia đình tôi bị ghép vào tội cộng tác với Phát xít Nhật, nên phải chạy trốn về Hà Nội. Tại đây, tôi theo học trường Chu Văn An. Khi hiệp định Genève chia

đôi đất nước vào năm 54, tôi theo gia đình di cư vào Nam, và tiếp tục theo học trường Chu Văn An. Sau khi đỗ Tú Tài 2, tôi thi vào VBQG khóa 17.” Anh nói tiếp. “Thế bác dạy ở VBQG bao lâu?”

-“Gần một thập niên.”

-“Vây bác là thánh thần thổ địa VBQG rồi. Chắc bác thuộc từng viên sỏi, viên đá của quân trường?”

-“Tôi làm mọi việc của người lính.”

-“Thế trước kia có khi nào anh Chiêu trở lại thăm quân trường không?”

-“Có, khi theo học khóa Tham Mưu ở Đà Lạt năm 70, tôi có trở lại quân trường nhiều lần. Nơi đây đã thay đổi rất nhiều. Mỗi lần ghé thăm, tôi vô cùng xúc động và có cảm giác như trở lại thăm mái nhà thân yêu của ông bà. Tôi đã đi thăm các lớp học, câu lạc bộ, phòng thí nghiệm, thư viện... Trở lại chốn cũ, tôi bồi hồi thấy lại chiếc phòng ngủ ngày xưa của tôi, và bao nhiêu kỷ niệm sống lại làm tôi chảy cả nước mắt. Khi gặp SVSQ các khóa đàn em, tôi bỗng nhiên thương mến họ vô cùng. Tôi có cảm tưởng mình trẻ lại và sống lại thời kỳ tôi đang thụ huấn ở quân trường.”

-“Thế anh lên đây nghỉ holiday, hay có công chuyện gì?”

-“Thưa bác, tôi sắp về hưu. Nghe trên này khí hậu ấm, nhà cửa rẻ nên tôi thừa cơ hỏi nghiên cứu tận mắt trước khi quyết định.”

-“Anh ráng lên đây sống với chúng tôi cho vui.” Anh Hội xen vào.

Nhìn ra ngoài tia nắng chiều đã tắt, tôi thấy cuộc đời mình chẳng khác gì cảnh hoàng hôn. Một nỗi buồn chợt xâm chiếm tâm hồn. Nhưng mỗi khi được ngồi chuyện trò với những người lính già đề ôn lại những kỷ niệm cũ thì tự nhiên tôi cảm thấy một chút vui trong lòng.

Một Chút Gì Để Nhớ

Thân tặng các bạn K. 18

Hữu Hiền, K18

Không thể trở về với ngày xưa
Để nhớ khi ta lúc dưới cờ
Tuổi chớm đôi mươi trắng tròn lễ
Nụ cười tươi sáng tuổi mộng mơ

*Thằng bạn thân quen vẫy tay chào
Cổng trường rộng mở tiếng lao sao
Thân vui, vồn vã, ân cần đón
Nào có hay chăng lúc bước vào*

Tiếng kèn, tiếng trống, tiếng người ta
Vô lý thân quen cũng phật à ?
Xưa kia thân thiết nay trở mặt
Phùng má, bậm môi hét với la

*Cũng đành đã lỡ biết làm sao
Lý tưởng phôi phai nước mắt trào
Đêm mơ thấy nó... hung thần đến
Nhẹ kéo chần lên khế đắp vào!*

Tử tế như là anh với em
Còn hơn thế nữa... bước chân êm
Ra vào rón rén nghe chùng động
Tựa lúc mẹ cha khẽ tắt đèn

*Bây giờ ngày đó, chúng mình đây
Để nhớ không quên những tháng ngày
Chinh y đã khoác ta thê sẽ
Đứng dậy cùng nhau tiếp nối tay*